

DOMANTENA

AKTUALNI SONET

Čas hitro beži.
Dajmo, stopimo skupaj vsi!
Naš planet že dolgo trpi,
dober človek v miru ne spi.

Bolezen, ki širi se hitro,
povzroča zmedo in skrbi.
Naj nihče od nas ne zboli,
želimo si zdravja vsi.

Zelo pomembno je držati skupaj,
se spodbujati
in si reči: "Ne obupaj!"

Če držali se bomo vseh navodil
in ne kršili pravil,
drugačen bo naš življenjski stil.

Nea Zajc, 9. a

SMS sporočilo

Spoštovanja gospa učiteljica!
Rada bi Vam povedala, da mi učenje na domu ne povzroča nikakršnih težav. Snov obdelam, rešim naloge ter še enkrat vse ponovim. Ta način dela mi ustreza, čeprav bi raje videla, da smo že v šolskih klopeh. Rada bi Vas pa še nekaj vprašala. Ne razumem ene naloge v delovnem zvezku. Rada bi Vas vprašala za pomoč. Upam, da mi čim prej odgovorite.

Lep dan še naprej.

Kaja Gojkošek

Hej, Nika!

Kako si? Upam, da uživaš v dnevih doma. Upam, da te ne motim, a bi te prosila za pomoč. Bi mi lahko razložila nalogo v delovnem zvezku pri slovenščini, o kateri sva se pogovarjali včeraj? Res je ne razumem. Ko boš imela čas, me prosim pokliči.

Lepo bodi.

Kaja

POMLAD

Sončni žarki so zopet Zemljo objeli,
krog in krog nje se zvrтели,
da vsi od veselja lepo bi zapeli.
Naši močni glasovi bi skozi doline doneli,
to radost in srečo na hribe povzpeli.
Ti pa spominjali bi na to,
kako lepo smo se imeli.

Sonce sije,
meni srce hitro bije
in pusti, da v njem si ti.
Drevesa liste poganjajo,
radost, srečo in pomlad oznanjajo,
na mrzle zimske dni
nas spominjajo samo tihe noči
in tvoje temno zelene oči.

DRUŽINA

Menim, da je družina več kot dom.
Zame napolni prazen prostor v srcu,
ki ga napačna oseba pusti,
a za menoj vedno ati stoji.

Pomen družine je ogromen,
vsak član v njej je lahko skromen,
saj samo z besedo
preženeš to bedo,
in osebi poveš:
"Rada te imam, upam, da veš!"

Nea Zajc, 9. a

OPIS ŽIVLJENJA OSEBE

Sem Valentina Turk in živim v Lovrencu na Dravskem polju. Stara sem 12 let in obiskujem 7. a- razred OŠ Kidričevo.

Kadar imam pouk, vstanem ob 6. 30. Včasih imam čas zajtrkovati, včasih pa ne. Takrat kadar zajtrkujem, po navadi jem kosmiče ali pa si naredim smuti. Pouk navadno začnem ob 7. 30, zaključim pa ob treh. Domov se peljem z avtobusom.

Ko pridem domov, najprej naredim domačo nalogo in ponovim snov, ki smo jo tisti dan spoznali. Nato pa grem ven in se igram s svojim mlajšim bratcem ali pa se vozim s kolesom ali rolerji. Po navadi se vozim sama, velikokrat pa se mi pridružijo tudi prijatelji. Trikrat na teden imam trening odbojke po eno uro in pol. Domov pridem zelo pozno, velikokrat takrat ko že imamo večerjo. Pri večerji se po navadi pogovarjamo, kaj je kdo počel čez dan. Po večerji se grem stuširat in še malo posedim pred televizijo. Spat grem med deveto in pol deseto uro.

Med vikendom rada spim malo dlje. Ko se zbudim, pozajtrkujem in si pospravim sobo ter pomagam mami pri opravilih. Veliko se tudi učim, saj med tednom nimam toliko časa zraven vseh teh obveznosti. Velikokrat gremo z družino na kakšen izlet ali pa na malo daljši sprehod. Kadar imava z bratom zimske počitnice, se z družino odpravim smučat ali pa se doma družimo in se igramo na snegu. Med poletnimi počitnicami pa z družino odpotujemo na morje na Hrvaško in na potovanje kam v tujino.

Kadar mami in ati delata v službi, jaz pazim na bratca. Zunaj se skupaj igrava in se potapljava v bazenu, da se malo osveživa.

Valentina Turk, 7. a

INTERVJU Z MOJIM BRATOM ŽANOM

Danes je v moji družini prav poseben gost. To je moj brat Žan. Danes bova govorila, kako se on spopada z vsemi temi novostmi v zadnjih tednih. Mislím, da je najbolje, če kar začneva.

Jaz: Torej ... Žan, star si 20 let in si študent. Kako s tvojega vidika praviš na vse te razmere, ki se dogajajo?

Žan: Torej, najprej sem mislil, da bo super preživeti nekaj dni doma – brez dela in šole, ampak že po enem samem tednu mi je postalo tako zelo dolgčas, da nisem vedel, kaj naj storim. Začel sem pogrešati vse, česar prej nisem. To je zelo drugače, kot si nekateri predstavljajo. To niso počitnice, še vedno moramo opraviti veliko stvari. Ampak vseeno ni enako. Včasih smo lahko šli, kamorkoli smo hoteli brez kakršnega koli dovoljenja, sedaj pa je vse drugače.

Jaz: Se popolnoma strinjam s tabo. Moram priznati, da tudi jaz pogrešam šolo. Sedaj pa preidiva k naslednjemu vprašanju. Kaj si misliš o novih pravilih glede trgovin?

Žan: Zdi se mi prav, da gre lahko v trgovino samo en član družine in da moramo nositi masko ter si pred vhomom v trgovino razkužiti roke. Je pa res, da se mnogi tega ne držijo. V trgovino prihaja po več družinskih članov. Torej, ta ukrep, četudi je lahko učinkovit, ne bo učinkovit, dokler ga ne bomo vsi upoštevali.

Jaz: Še enkrat se strinjam s tabo. Kaj pa meniš o prepovedanem druženju?

Žan: Tudi s tem ukrepom se strinjam. Čeprav mislim, da veš, kaj bom dejal.

Jaz: Seveda. Če bi se vsi držali tega ukrepa in se ne bi družili, bi morda bilo že tega konec.

Žan: Točno tako. Mislím, da mi kar bereš misli.

Jaz: Morda pa ti jih res. Hvala ti, da si si vzela čas in morda naslednjič ponoviva.

Žan: Lepo bodi.

Tako. Še en intervju sem pripeljala do konca. Sedaj pa bom rekla le: ostanite zdravi in doma. Samo tako bomo prebrodili težke razmere. Uživajte še naprej.

Kaja Gojkošek, 8. b

TO JE BILA MOJA MAJHNA LAŽ

Nekega dne sem se s kolesom odpravila proti gmajni. Tam je že bil prijatelj Luka. Nekaj časa sva se pogovarjala na mostu, nato pa nama je postalo dolgčas.

Odložila sva kolesi in začela metati kamenje v vodo. Luka je v vodi opazil ribice in zato sva še več kamenja zmetala v vodo. Mislila sva, da bova tako ujela ribo. Ko sva zmetala v vodo že

veliko kamenja, sva ugotovila, da tako ne bova ujela nobene ribe. Luka je predlagal, da greva do potoka, da bova bližje ribam. Seveda sem bila takoj za to.

Po bregu navzdol sva se pridrsala do vode. Skakala sva z velikega kamna na veliki kamen ter opazovala ribice. Nato sva šla spet na obrežje in si nabrala polne žepe kamnov ter se vrnila na velike kamne. Kamenje iz žepov sva metala v ribice. Ribice so se spretno umikale in nisva nobene zadela. To naju je že jezilo. Zato sva šla še po več kamnov. Ko sem se tako že petič vračala s polnimi žepi kamnov na veliki kamen v vodi, mi je nenadoma spodrsnilo. Padla sem v vodo. Bila sem do pasu mokra. Luka se je smejal. Takoj sem se odpravila domov.

Doma me je mamica vprašala, kaj se mi je zgodilo. Rekla sem ji, da mi je spodrsnilo na spolzkem blatu ob robu potoka, ko sem hotela pobrati lep bel kamenček. Že zaradi tega se je zelo razjezila in ponovno rekla, da sama ne smem k potoku.

Sara Kozoderc, 6. a